

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ
ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 307).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μόνος.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τέτοιο βάρος ἐπὶ τὴν καρδιά. Ἀπὸ τὴν στιγμήν που ἔχω αὐτὸν τὸν κατηραμένο σουγιᾶ, ἡσυχία δὲν εὐρήκα. Τώρα πειὰ δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τον ἐγγίσω. Τί μου ἔλαθε νὰ τον πάρω! Ἄν κανεὶς μόνον πέρνοντας φρούτα, εἶνε λωποδύτης. — ὦ τί ἀσχημητέρις! — Ὅχι πως φοβοῦμαι τὴ φυλακὴν... ὄχι... ἀλλὰ λυποῦμαι, μετανοῶ γι' αὐτό που ἔκαμα... Δὲν το ἤξευρα... Τὸν εἶδα... ὑπερὰ τον ἀνοῖκα... ὑπερὰ τον ἐκρούφα... Καλλίτερα νὰ μὴν το ἔκανα! Ἄ, ποτέ, ποτέ εἰς τὸ εἶξιν δὲν θὰ πάρω τίποτε. Μοῦ ἔρχεται νὰ τον ρίψω ἐπὶ τὴν γῆ. Ὅχι ἔκαμα καλλίτερα ἂν τον εἶδα... ἀλλὰ πῶς; ὥστε νὰ μὴ μάθουν ὅτι τον εἶχα; Νὰ τον ἔρριξα ἐπὶ τὴν γῆ... ὄχι, θὰ χαλάσω... Πού νὰ τον βάλω, Θεέ μου, νὰ ἡσυχάσω;... Ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα... Ἐσοῦπισαν ἐμπρός, ἀλλὰ δὲν ἔφαζαν ἀπὸ πάνω... Μπορῶ νὰ τον βάλω ἐδῶ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύω τίποτε... (Πλησιάζει τὴν πολυθρόναν ἀναποδύρῃ τὴν τσέπην του καὶ χωρὶς νὰ το ἐγγίσῃ ἀφίνει τὴ πέση τὸ μαχαίριδιον.) Ἐπὶ πολλὸ πῖσω ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερο δὲν θὰ τον ἐγγίξω γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ἄ, τί χαρὰ που δὲν τον ἔχω πειὰ! Ἦλθε ἡ καρδιά ἐπὶ τὸν τόπο τῆς. Ἀπόψε θὰ φιλήσω χωρὶς φόβο τὴ μαμά. Ἀνόητοι ὅσοι κάμουν κακό! γίνονται τόσῳ δυστυχεῖς!

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ANNA, AMALIA
καὶ ἔπειτα ἡ ΜΗΤΕΡΑ των.

ANNA.—Ὅριστε ἐν ἀγλάδι.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὡ, τί ωραῖο που εἶνε. Εὐχαριστῶ. Τώρα πεινώ...
ANNA.—Δόξα τῷ Θεῷ που ἦλθεσ ἐπὶ συγκαλά σου...
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὡ, ναί, τώρα εἶμαι καλά. Δὲν τον βρήκατε εἶ;
ANNA.—Τὸ σουγιᾶ μου; Ὅχι. Πάει πειὰ, χάθηκε!
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Θέλετε νὰ παίξουμε!
ANNA.—Τί;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Τὸ παιγνίδι που ἐμάθαμε προχθὲς ἐπὶ τῆς θείας. Τὸ θυμάστε;
ANNA.—Ναί, ναί ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ λύκος.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Προσέξτε νὰ μὴ σας πιάσω. Ὅποιον ἐγγίξω τὴν ἔφαγα. Θάναθαίνετε ἐπὶ τῆς κ' ἐκλες, γιὰ νὰ μὴ σας φθάσω.
ANNA.—Πᾶμε ἔξω καλλίτερα...
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὅχι, ἐπὶ περιβόλι δὲν ἔχουμε παρὰ ἓνα μόνον καννί.
ANNA.—Ἄν χαλάσουμε τῆς καρέκλες;
ANNA.—Μπᾶ! Δὲν τῆς χαλοῦμε!
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ἐμπρός λοιπόν.
(Ἀρχίζουν τὸ παιγνίδι, μὲ γέλια ἡ Ἄννα ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν, ὅπου εὐρίσκει τὸ μαχαίριδιον. Ὁ Γιαννάκης θέλει νὰ τὴν κατεβάσῃ.)
ANNA.—Ὅχι! Δὲν εἶνε ἔτσι τὸ παιγνίδι. (Πηδῶ, ἀνατρέπουσα τὴν πολυθρόναν.)
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Σ' ἐπίασα!

μετ' αὐτοῦ τὴν ἀπέραντον μηχανὴν, καὶ φυσικὰ εἶνε καταλληλότερος νὰ τὴν σώσῃ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ καταστραφῇ;
» Ὅτε ὁ κ. Βουλφρὰν προσεκάλεσεν εἰς Μαρωκαὺρ τὸν ἀνεψιὸν του Θεόδωρον ἐνομήσθη ὅτι τον ὑπεδείκνυεν ὡς διάδοχόν του. Ἄλλ' ὅτε πέρυσιν ἐκάλεσε καὶ τὸν Καζιμίρ, τότε κατενόησαν ὅτι μόνον διάδοχόν του εἶχε προορίσῃ τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἂν καὶ ὑπάρχῃ μεταξὺ των ψυχρότης, ἀπὸ δώδεκα καὶ πλέον ἐτῶν, καὶ τον περιμένει νὰ ἔλθῃ.
« Ἄλλὰ θὰ ἐπανεῖλθῃ ἄρα γε ὁ κ. Ἐδμόνδος; Κύριος οἶδεν, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανε. Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔχει τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ὁ υἱὸς του θὰ ἔλθῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέρον νὰ ἀπέθανεν ὁ κ. Ἐδμόνδος, εἶνε οὐχ ἧττον βέβαιοι περὶ τοῦ θανάτου του καὶ ἐργάζονται ὥστε νὰ εὐθεώσιν αὐτοὶ κύριοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κ. Βουλφρὰν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου, ἢ ὅποια πιθανὸν καὶ νὰ τον θανατώσῃ.
» Τώρα λοιπόν, κόρη μου, καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ ὅτι ἔχεις συμφέρον, διότι σε ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ὁ κ. Βουλφρὰν, νὰ εἶσαι προσεκτικὴ καὶ νὰ ἔχῃς ὀλίγα λόγια μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Καζιμίρ, ἢ ὅποια παντὶ τρόπῳ ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ κατὰ πάντων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τον ἀπειλοῦν. Ἐάν τα ἔχῃς καλά μὲ αὐτήν, θὰ τα ἔχῃς κακὰ μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Θεόδωρου. Ὡσαύτως ἔάν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, ὅταν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὴ βεβαίως μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τότε θὰ ἔχῃς ἀντίπαλον τὴν κυρίαν Βρετονέ, ἀφίνω πλέον ὅτι ἂν τα ἔχῃς καλὰ καὶ μὲ τὰς δύο, θὰ ἐπισύρῃς ἴσως τὴν ἔχθραν ἐκείνου ὅστις ἔχει λόγους νὰ τὰς φροβῆται καὶ τὰς δύο. Ἴδου διατί σου συνιστῶ προσοχὴν μεγίστην.
» Ομίλει πρὸς αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ὁσάκις δὲ ἐρωτηθῆς καὶ εἶσαι ἠναγκασμένη νὰ ἀποκριθῆς, αἱ ἀποκρίσεις σου νὰ εἶνε ἀσήμαντοι ἢ ἀόριστοι.
» Ἐν τῷ βίῳ συχνότατα συμφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον νὰ εἶνε ἀφανεῖς, ἢ νὰ λάμπωσι καὶ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἡλίθιοι καὶ βλάκες μᾶλλον, ἢ ὡς λίαν εὐφυεῖς. Εἰς τοιαύτην περιστασιν εὐρίσκεισαι σύ, κόρη μου, καὶ ὅσον ὀλιγώτερον εὐφυῆς φανῆς, τόσον εὐφραδέστερα θὰ εἶσαι.
(Ἐπεται συνέχεια) Π. Γ. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΚΟΧΛΙΑΣ
[Κατὰ τὸν Διάπλαιον μῦθον]

Ἐνα παιδάκι ἔψηνε ἐπὶ τὴν θράκα σαλιγκάρια καὶ κείνα τριζοβόλασαν τεντώνοντας ταῦτιά καὶ τὸ παιδί τοὺς ἔλεγε: «Μορὰ μου παλλη- [κάρια] ἐπὶ τὰ κάρβουνα ἐπίασανε τὰ σπίνια σας φωτιά καὶ τὰς τραγοῦδι ἀρχίσατε, σὺν νάσθε ἐπὶ [χορτάρια;]»
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1896

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, ἀνταποκριτάς καὶ ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς καὶ ἀγαπητοὺς φίλους μίαν εἰδήσιν ὄχι πολὺ εὐχάριστον. Ἴδου μὲ μίαν λέξιν: Ζημιονόμεθα.
Μάλιστα ἡ ἐκδοσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἀφ' οὗ ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα, μᾶς ζημιώνει. Ὅχι μόνον οἱ τόσοι μας κόποι καὶ αἱ τόσαι μας φροντίδες, μένουσιν ὑπὸ ὑλικὴν ἐποψίν ἀνικανοποίητοι, — πρᾶγμα ἀδικώτατον, ἀφ' οὗ πᾶσα ἐργασία πρέπει νὰ ἀμειβεται, — ἀλλὰ καὶ χρήματα ἐξοδεύομεν ἀπὸ τὴν τσέπην μας διὰ νὰ ἀνταποκρινόμεθα, ὅσα τὸ δυνατόν, εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐπειδὴ δὲ, δυστυχῶς, δὲν εἶμεθα πλούσιοι ὥστε νὰ ἐξοδεύωμεν πάντοτε καὶ ἀφειδῶς περισσότερα τῶν ὄσων εἰς πρᾶττον, ἡ ἐκδοσις, μετ' ὅλην μας τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, χωλαίνει.
Καὶ ὅμως ἡ «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» ἔχει καμπληθεῖς φίλους καὶ ἀναγνώστας καὶ ὑποστηρικτάς. Τὰ φυλλάδιὰ τῆς ἐκδίδονται κατὰ χιλιάδας, γίνονται δὲ δεκάτα παντοῦ ὑπὸ τῶν παιδῶν, ὑπὸ τῶν γονέων, ὑπὸ τῶν διδασκάλων, μετ' ἀγάπης θερμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Πόθεν λοιπόν τὸ τόσῳ δυσάρεστον αὐτὸ ὄσω καὶ ἀνεξήγητον φαινόμενον τῆς οικονομικῆς καχεξίας, τῆς ζημίας, τῆς στενοχωρίας, ἢ ὅποια κατέστησεν οὕτω δυσκολὸν τὴν τακτικὴν πορείαν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου;
Οἱ κυριώτεροι λόγοι εἶνε δύο: Α' ἡ καθυστέρησις τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν. — Β' τὸ σχετικῶς μικρὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῆς συνδρομῆς.
ὩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Α' — Ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ λογιστηρίου μας ἐξάγεται ὅτι τὸ ποσὸν τῶν μέχρι τοῦδε καθυστερουμένων παλαιῶν καὶ νέων συνδρομῶν, ἀνέρχεται — μὴ τρομάξετε — εἰς δραχμὰς 18,000! Φαντασθῆτε τώρα ὀλίγον. Ὅχι τὸ ὅλον ποσόν, ἀλλὰ τὸ ἡμῖς, ἀλλὰ τὸ τρίτον, ἀλλὰ τὸ τέταρτον ἂν ἦο δυνατόν νὰ εἰσπράξωμεν διαμιᾶς, ὅποια ἀνακούφισις, ὅποια εὐτυχία διὰ τὴν πτωχὴν καὶ στενοχωρημένην Διάπλαιον! Καὶ ὅμως αἱ 18 αὐταὶ χιλιάδες δραχμαὶ μᾶς ὀφείλονται νομιμότατα, εἶνε τὸ ἀντίτιμον ὑλικῶν καὶ ἐργασίας, τὰ ὅποια προσεφέραμεν καὶ τῶν ὀπίσθων ἐγένετο ἤδη χρήσις ὑπὸ τῶν καθυστερούντων. Πλείστοι συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ μᾶς καθυστεροῦν συνδρομὰς ἐνὸς ἔτους, δύο ἐτῶν τριῶν ἐτῶν, τεσσάρων ἐτῶν... Ἄν αὐτοὶ ὅλοι ἦσαν τακτικώτεροι, ἂν μας ἐπλήρωνον κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον ἐγκαίρως, ὄχι μόνον ζημίαν δὲν θὰ εἶχομεν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ ἰκανοποιεῖτο μὲ καλὸν κέρδος καὶ ὁ ζήλος μας θὰ ἐγένετο μεγαλύτερος — ἂν καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ ζήλος δὲν μας ἔλειψε ποτέ χάρις εἰς τὴν ἀγάπην τῶν καλῶν, τῶν τακτικῶν μας συνδρομητῶν καὶ ἀνταποκριτῶν.
Ἄν οἱ τόσοι καθυστεροῦντες ἐσυλλογίζοντο πόσον ἀδικὸν μας κάμνουν, ἂν ἐσυλλογίζοντο ὅτι τὸ μικρὸν καὶ ὑπέλιος ποσόν, τὸ ὁποῖον ἕκαστος χωριστὰ μᾶς ὀφείλει, ἐν ᾧ δὲ αὐτοὺς δὲν εἶνε τίποτε, δι' ἡμᾶς ὅμως, — ἐπειδὴ οἱ καθυστεροῦντες εἶνε τόσῳ πολλοί, — γίνεται μέγα καὶ

οὐσιώδες, δὲν θὰ ἐσπευδαν ἀμέσως νὰ μας πληρώσουν καὶ δὲν θὰ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικώτεροι; Διὰ τοῦτο εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης δηλώσεως, συναισθανόμενοι τὸ δίκαιον, θὰ σπεύσουν νὰ μας στείλουν τὰ ὀφειλόμενα — εἴτε ἀνταποκριταί, εἴτε συνδρομηταί, — χωρὶς νὰ μας ἐξαναγκάσουν νὰ πευθυνώμεν καὶ πάλιν ἰδιαιτέρως πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀπαλλάσσοντες ἡμᾶς οὕτω ἀπὸ κόπον καὶ δαπάνην ὄχι ὀλίγην.
Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἀποπῶν αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς ζημίαν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐφαρμοσώμεν ἀπαρκαθάρτως τὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1896 νὰ μὴ στείλωμεν τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν»
ΕἰΣ ΚΑΝΕΝΑ
εἴτε παλαιὸν εἴτε νέον συνδρομητὴν, ὅστις νὰ μὴ προεπλήρωσε τὴν συνδρομὴν του.
Διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποῖους ἐξέθεσαμεν, ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέτρον δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ κανένα καὶ ὅτι ἀπειναντίας ὅλοι θὰ φιλοτιμηθῶσιν νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896 πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου.
Δὲν το κάμνομεν αὐτὸ ἀπὸ ἑλλειψίν ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μας. Ἡ λογιστικὴ ἐργασία τοῦ γραφείου μας θὰ ἐγένετο πολὺ περισσότερον πολυπλοκὸς καὶ δαπανηρὰ, ἂν εἶχομεν συνδρομητάς προπληρώνοντας καὶ συνδρομητάς ἐπὶ πιστώσει· θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γράφωμεν χιλιάδας ἐπιστολῶν διὰ νὰ ζητῶμεν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς, ἢ θὰ ἐστέλλομεν ἀποδείξεις πρὸς εἰσπραξίν εἰς ἀνταποκριτάς, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀναβάλλουν πολλακίς ἐπὶ μακρότατον χρόνον νὰ μας στείλουν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εἰσέπραξαν εἰς μεγάλα ποσά, ἐμβάλλοντες ἡμᾶς εἰς μεγίστην στενοχωρίαν. Ὡστε ἡ μικρὰ πιστώσις τὴν ὅποιαν θὰ παρήχομεν εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, ἐνῶ αὐτοὺς δὲν θὰ τοὺς ὀφείλει διόλου, ἡμᾶς θὰ ἐζημιωνε καὶ θὰ ἐστενοχώρει πολὺ. **Λοιπόν, ὅλοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΣΑΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΣΤΕΑΝ.**
Διὰ νὰ ἀμειψώμεν δὲ, ὡς ἐκ περισσοῦ, τὴν σπουδὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν τακτικῶν, θὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀπὸ σήμερον μέχρι 1ης Ἰανουαρίου προπληρώσαντας τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896
ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ
τοῦ ὁποῖου οἱ ὄροι θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.
ὩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Β' — Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἶνε μικρὰ καὶ ἀνεπαρκὴς. Τὴν ὀρίσαμεν οὕτω κατὰ τὴν περυσινήν μεταβολὴν τῆς ἐκδόσεως ἀπὸ δεκαπενθημέρου εἰς ἑβδομαδιαίαν, βασιθεύοντες εἰς ἐπιζυγμένην μεγάλην κατανάλωσιν, ἢ ὅποια δυστυχῶς δὲν ἐπραγματοποιήθη, οὔτε εἶνε εὐκόλον νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὀλίγοι σχετικῶς εἶνε ὁ

ANNA.—Ὅχι, ἔπεισε ἡ πολυθρόνα. Αὐτὸ δὲν πιάνεται!
AMAIA.—Τὴν ἐσπᾶσατε. (Τὴν σηκᾶει καὶ ἐβάλλει κρυσθῆν.) Ὅ σουγιᾶς μου! καλέ, ὁ σουγιᾶς μου! ἀνάμεσα καθίσματος καὶ ράχης. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ;
ANNA.—Θὰ σου ἔπεισε ἀπὸ τὴν τσέπην.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ναί, ἢ θὰ τον ἔρριξε, χωρὶς νὰ το καταλάβῃς. Εἶσαι εὐχαριστημένη, ἀδελφοῦλα μου; Ἄ, πῶς χαίω καὶ ἐγὼ πού τον ἤρξες τὸν ὠραῖο σου σουγιᾶ!
AMAIA. (Τρένουσα ἐπὶ μαχαίριδιον πρὸς τὸν Γιαννάκη.) Σοῦ ὑποσέθηκα νὰ σοῦ τον χαρίσω. Ὅριστε, πάρε τον, εἶνε δικὰς σου τέλεια, ἀφ' οὗ σοῦ ἄρεσε τόσῳ.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Ἐκθαμβος) Ἐμένα! ἔμένα τον δίδεις! Ὅχι! Ὅχι! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀξίος οὔτε νὰ τον ἐγγίσω!...
(Πιπτει κλειῶν εἰς μιὰν πολυθρόναν καὶ σκεπάζει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἀμαλία, μὴ ἐννοῦσαι τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς ἄδης, σπεύδοντες νὰ τον παρηγορήσῃν. Ὁ Γιαννάκης τὰς ἀπαθεῖ.)
Μὴ με φιλήτε! Κλέπτω τὴν ἀγάπην σας, ὅπως... ὅπως ἔκλεψα τὸ σουγιᾶ... καὶ... τὸν ἔκλεψα.
AMAIA.—Εἶσαι τρελλός, Γιαννάκη. Ὁ σουγιᾶς ἐχάθηκε κ' εὐρέθηκε. Γιατί κατηγορεῖς τὸν ἑαυτὸ σου ἀδικα;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. (Κλειῶν πικρά.) Ναί, ναί! Ἄν ἤξευράτε πῶς πρὶν τον εὐρήτη ἐπάνω ἐπὶ τὴν πολυθρόναν, τὸν εἶχα μέσα ἐπὶ τὴν τσέπην μου! Ναί, ἤθελον νὰ γίνω κλέπτης, λωποδύτης... ἀλλὰ δὲν μπόρεσα, ὡς τὸ τέλος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τότε ἔβαλα τὸ σουγιᾶ ἐπὶ τὴν πολυθρόναν, γιὰ νὰ τον βρῆτε μόναι σας, χωρὶς νὰ ἐνοήσετε τὸ σφάλμα μου· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἠτύχησα, βλέπετε. Τώρα πειὰ δὲν θὰ ἦμιον κλέπτης, θὰ ἦμιον ὅμως ψεύτης καὶ καλλίτερα νὰ τα ζεύρετε βλα... πρέπει μάλιστα νὰ τα μάθῃ καὶ ἡ μαμά. Δὲν θέλω νὰ κρατῶ πειὰ αὐτὸ τὸ φοβερὸ μουσικόν... μὲ βρᾶνει πολὺ... μὲ πνίγει...
AMAIA.—(Γορυπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ). Καλέ μου Γιαννάκη, συχώρεσε τὸν ἑαυτὸ σου, ὅπως σε συγχωροῦμε καὶ μεῖς. Πολὺ ὑπέφερες· κανεὶς πειὰ δὲν ἔχει νὰ σου πῇ τίποτε.
(Τὸν φιλοῦν. Ἡ Ἀμαλία τοῦ σκουπίζει τὰ δάκρυα μὲ τὸ μαρδύλι τῆς. Ἐκείνος δὲν ἀνθίσταται πλέον.)
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν ἔχω πειὰ μούτρα νὰ σας κυτᾶζω ἐπὶ μάτια. Καὶ ἡ μαμά, ὦ, ἡ μαμά...
(Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν σκηνήν, εἰσέρχεται ἡ μητέρα τῶν παιδῶν. Ἡ νοσοῦ καὶ ἐνόησε τὰ πάντα. Πλησιάζει τὸν υἱόν τῆς.)
Ἡ ΜΗΤΕΡΑ. Ἀμαρτία ἐξωμολογημένη δὲν εἶνε ἀμαρτία, παιδί μου! ἢ μετάνοιά σου ἐξήγησε τὸ ἀμαρτημά σου. Ἐγὼ ἡ μητέρα σου σοῦ τὸ λέγω...
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Ὀρμῶν εἰς τὰς ἀργάλας τῆς) Ὡ, μαμάκα μου! ἀλήθεια; Ἄν εἶνε ἀλήθεια, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς! Πῶς με ἀνακουρίζεις πού τα ἐμάθετε βλα καὶ πού με φιλεῖτε ἀκόμη! Ἄν ἤξευραν πόσον εἶνε βαρεὰ ἡ τύφισ δι' ἓν σφάλμα, κανεὶς πειὰ δὲν θὰ ἔκαμε οὔτε ἓνα!
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Gennevraye.

πληθυσμός, γίνεται δε ακόμη ολιγώτερος ένεκα των συχών απαγορεύσεων του φύλλου εν Τουρκία.

Έξ άλλου τὰ έξοδα τώρα είνε πολύ μεγαλείτερα ως εκ τής παρ' ήμιν νομισματικής καταστάσεως. Και ό χάρτης στοιχίζει πολύ περισσότερο ή άλλοτε και αι είκόνες, και τὰ υλικά όλα είνε υπερτιμημένα. Ας μή λησμονώμεν δε και τούτο, ότι ή «Διάπλασις των Παιδών» είνε σήμεραν τό μόνον περιοδικόν τό όποιον πληρώνει τούς συντάκτας του, εις τούτο δε όφείλεται ή πάντοτε έκλεκτή και δόκιμος αυτού ύλη, άπέναντι άλλων περιοδικών, τὰ όποια δημοσιεύουν δωρεάν τὰ έργα του τυχόντος, ακόμη δε και αύτών των συνδρομητών των.

Δι' αυτά όλα εύρισκόμεθα εις τήν ανάγκην ναύξήσωμεν από σήμεραν τήν συνδρομήν. Η αύξησης είνε μικρά πολύ μικρά, άλλ' εν τῷ συνόλω θάποτελέση δι' ήμās ποσόν σημαντικόν και άρκετόν να καλύψη τās μεγάλας δαπάνας του φύλλου. Λοιπόν :

Από σήμεραν ή «Διάπλασις» τιμάται ΔΙΑ ΜΕΝ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩ όχι πλέον δρ. 5, αλλά δρ. 7 ετησίως ΔΙΑ ΔΕ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ όχι πλέον φρ. χρ. 7, αλλά φρ. χρ. 8.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΣΑΝΙΔΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 310).

Όλα τὰ παιδιά είχαν περάση τόν φράκτην, ξέχωρα από ένα τό μεγαλείτερον, τό όποιον εστάθη και εφώναζεν εις τὰ άλλα :

«Δέν βλέπετε, καλέ, αυτό τό μαύρο σανίδι με τήν έπιγραφή; Μās άπαγορεύεται να διασκεδάσωμεν εις τό λειβάδι· εί δε μή, θά κα τ α δ ι ω χ θ ω μ ε ν δ ι κ α σ τ ι κ ὠ ς· νά!»

Τὰ παιδιά επανήλθον εις τόν φράκτην διά να ίδουν τήν πινακίδα. Και τό παιδάκι με τὰ σγουρά μαλλιά και με τό καρβάκι, είπε περίλυπον :

«Έγώ ξεύρω ποίος έβαλε εδώ αυτή τήν παλησανίδα. Έκείνος ό χλωμός ό φαρμακομήτης, θά ένοίκιασε τό κτήμα, πού ήλθε 'ςτό μαγαζι και πήρε ένα τετραγώνον σανίδι, και μάς είπε να τό πλανίσουμε για να ζωγραφίσουν επάνω γραμματα... Νά το! Καλλίτερα να έμμενε ακόμη 'ςτή θέσι του, σκονισμένο και άραχνιασμένο καθώς ήταν.»

«Ω, τό ίδιο έσυλλογίζετο και ή σανίς... — Καλά θά κάμωμε να φύγωμε άμέσως από εδώ, είπε τό μεγαλείτερον από τὰ παιδιά γιατί αν μας ιδή ό άνθρωπος εκείνος, θά μας κα τ α δ ι ω ξ η δ ι κ α σ τ ι κ ὠ ς, καθώς γράφει.

— Και με τούτο τί; ήρώτησεν ένα άλλο.

— Ξεύρω και έγώ;— Αυτό τό δικαστικὸ ς, όλοι τό φοβούνται... πρέπει να είνε κακό πράγμα... γι' αυτό άς φύγωμε.

Έφυγε πρώτος και οι άλλοι τον ήκο-

λούθησαν. Ένα από τὰ παιδιά, πού έθύμωσε περισσότερο, έπήρε μια πέτρα και τήν έξεσπενδόνισε κατά τής σανίδος. Τό ξύλινόν της πρόσωπον δέν εδλάφθη πολύ· άλλ' έλυπήθη τόσο, πού έπεθύμησε καλλίτερα να έγίνετο κομματάκια όλη και ροκανίδια, πριν άφήση τό έργαστήριον! Τήν στιγμήν εκείνην ό ουρανός έσκεπάσθη από σύννεφα. Καλλίτερα, έσκεφέθη ή σανίς, κανείς δέν θά έπερνούσε πλέον από κοντά της. Τῷ όντι, ήρχισε να ζρέχη, όταν μία γυναικα, κρατούσα εις τās άγκάλας της ένα παιδί χλωμόν και άκχεκτικόν, εφθασε δρομαία εις τόν φράκτην. Τό κεφαλάκι του παιδιού άνεπαύετο εις τόν ώμόν της και με τὰ χεράκια του τήν έσφιγγε σφικτά, σφικτά· Είχε περάση μακρυνή αρρώστια τό καίμενο και ήτο ή πρώτη φορά πού τό έβγαζαν και ή γυναίκα έπίσης έφαινετο πολύ καταβεβλημένη. Νύκτας πολλές είχεν άγρυπνήση πλησίον τής κλίνης του παιδιού της και όμως τό άγαπούσε τόσο, ώστε δέν τό ένεπιστεύθη εις άλλον να τό βγάλη περίπατον.

— Πάμε 'ςτό σπίτι, μητέρα, έκουράσθηκα, είπε τό παιδί.

— Θα πάμε από τόν συντομώτερο δρόμο, από μέσα από τό λειβάδι, άγάπη μου, είπεν ή μητέρα, και εστάθη να σκεπάση με τό σάλι της τό παιδί, δια να μή βρέχεται. Ητοιμάζετο να εισέλθη εις τό λειβάδι, όταν άνύψωσε τήν κεφαλήν και παρετήρησε τήν μαύρην πινακίδα. Άπεμακρύνθη γρήγορα γρήγορα από τόν φράκτην και ήκολούθησεν ένα δρομίσκιον ξηρόν και γεμάτον σκόνην. Τό παιδί άρχισε να κλαίη.

— Γιατί άπ'έδω; Ή αυτόν τόν δρόμο

Είνε περίττον να είπωμεν ότι δέν φοβούμεθα μήπως δια τής μικρας αύτης αύξήσεως τής συνδρομής χάσωμεν φίλους και αναγώστας. Είμεθα βέβαιοι ότι όλοι οι συνδρομηταί μας, εκτιμώντες καλώς τούς λόγους οτινές μας ύπηγόρασαν τό μέτρον, θά εξακολουθήσουν παρχόντες τήν ύποστήριξιν των εις τήν άγαπητήν αυτών Διάπλασιν, μολοντί του λοιπού θά τους στοιχίζει ούτω δύο δραχμάς τό έτος περισσότερο, δηλαδή περίπου ήμισυ λεπτόν τήν ήμέραν. Και όχι μόνον τούτο, άλλ' έλπίζωμεν ότι υπέρ τής ευρυτέρας διαδόσεως του φύλλου μας θά έργασθώσιν, έφέτος υπέρ ποτε, μετά ζήλου και ένδιαφέροντος.

Άλλως ή «Διάπλασις των Παιδών» από της Ίανουαρίου θά γίνη ακόμη περισσότερο άξια τής άγάπης των : Α.) θά ένδίδεται τακτικώτατα κατά Σάββατον, των άνωτέρω μέτρων έξασφαλιζόντων πρό παντός τήν τακτικήν και άπρόσκοπον έκδοσιν.— Β.) θά βελτιώση άμέσως τήν ποιότητα του χάρτου της. — Γ.) θά καλλιτερεύση βαθμηδόν υπό έποψιν ύλης και εικόνων, όλονέν τελειοποιουμένη και καθισταμένη ποικιλώτερα καλλιτεχνικώτερα, μάλλον έπαγωγός και μορφωτική, κατά τό άνέκαθεν άπαρασάλευτον αυτης πρόγραμμα.

Η Δειύθουσις.

δέν θά ιδῶ τής ώραές μου μαργαρίτες!..

Η δυστυχισμένη σανίς υπέφερε πολύ περισσότερο αυτην τήν φοράν, παρά όταν της έρριψε τήν πέτραν εκείνο τό παιδί! Ολίγον ύστερα από τήν δύσιν του ήλιου, άφ' ου έπαυσεν ή βροχή, ένα κοριτσάκι έπερασεν από τό λειβάδι. Ηρχετο από τό άπέναντι μέρος και επήγαιεν εις τήν πολίχνην. Ήεσκούφωτη, ξυπόλυτη, με κοντό φουστανάκι, με δύο πλεξούδες κοντές, με μάγουλα μαυρισμένα από τόν ήλιο, ήτο μικρά Γερμανίς, ή όποία έγύριζεν εις τήν χώραν όλην τήν ήμέραν, κρατούσα μικρά σάρωθρα από άφάναν και φωνάζουσα με βραχνήν φωνήν, οσάκις άπαντούσε κανένα : «Πάρτε άφανίτικες σκουπες!» Κάθε βράδυ έφερεν εις τόν κύριόν της τὰ όλίγα χρήματα τὰ όποια εκέρδιζε, και αυτός τής έδιδε να τρώγη και να κοιμάται.

Είχε τρεις δεκάρες εις τήν τσέπην της και έβιάζετο να φθάση εις τήν πολίχνην διασχίζουσα τό λειβάδιον, διότι δέν είχε προσέξη τήν νέαν πινακίδα.

Άλλά δέν είχε προχωρήση δεκαπέντε βήματα, όταν εύρέθη έξαφνα άπέναντι ενός ανθρώπου στυγνού, ό όποιος ήρχετο πρός αυτην με τό μπαστούνι 'ςτό χέρι.

Έφώναζε πρός τό κοριτσάκι ότι δέν είχε τό δικαίωμα να περάση από τό λειβάδι. Άλλ' ή μικρά ξένη δέν έννοούσε καλα τί της έλεγε και επλησίαζεν όλονέν κράζουσα : «Πάρτε άφανίτικες σκουπες!» Ταλαίπωρον πλασματάκι! Τα ποδαράκια της ήσαν πρισμαμένα και κουραμένα· θά έπροτιμούσε βέβαια να αναπαυθῆ, παρά να γυρίξη έτσι και να φωνάζη... Έπρεπε να έχη κανείς πέτρινη καρδιά δια να μήν ιδῆ τήν έκφρασιν του πόνου

επάνω 'ςτό ισχυρό πρόσωπό της, μέσα 'ςτὰ γαλανά της μάτια τὰ άλαμπή.

«Αυτός θά τήν λυπηθῆ βέβαια» έσκέφθη ή σανίς.

Κάθε άλλο! Ο κακός άνθρωπος δέν τό έλυπήθη τό κοριτσάκι και τό έφοβήρισε με τό μπαστούνι του. Έφοβήθη τόν εκείνην, ώστε έφυγεν εκείθεν τρέχουσα με όλην της τήν δύναμιν· και καθώς επήδησε τόν φράκτην, έχασε τής τρεις δεκάρες της. Τās ήκουσε που έπεσαν επάνω 'ςτό χορτό, και άρχισε να κλαίη, αλλά δέν έτόλμησε να σταματήσει και να τας πιάση, αν και ήξευρεν ότι ό κύριός της θά τήν έδερνε, αν δέν τό επήγγαινε λεπτά. Άπῆλθεν απηλιτισμένη, ό δε κακός άνθρωπος, ίκανοποιημένος επέστρεψεν εις τήν οικίαν του λέγων : « Ό, τι είνε ιδικόν μου, δέν ανήκει εις κανένα. Η γλῶσσ, ή ήλιος, τό ποταμάκι, ή δεξαμενή, όλα μου ανήκουν, και κανείς να μή τα έγγίξη, γιατί τὰ άγόρασα με τόν παρᾶ μου!»

Έβράδυνασε, έσκοτεινίασε, και ή σανίς έμενεν εκεί κατάμονη. Ο άνεμος έφυσούσε δυνατά, ή βροχή έπιπτε βράδαία, σχεδόν όλην τήν νύκτα. Πόσον έστέναζε και υπέφερον ή δυστυχισμένη σανίς!

Και αι ήμέραι παρήρχοντο, χωρίς τὰ παιδιά να τολμήσουν πλέον να υπερπήδησουν τόν φράκτην... Ο τυφλός γέρον είχε πέση βαριά αρρωστος, και δέν επεθύμει πλέον να υπάγη εις τό λειβάδι και να χαρῆ τό ποταμάκι του. Και αν έρωτάτε και δια τό χλωμόν εκείνο παιδάκι... τώρα αι άγαπημένα του μαργαρίτα ανθίζουν επάνω εις τόν τάφον του και έδῶ έρχεται και κάθηται ή μητέρα του. Η μικρά πωλήτρια των σαρώθρων είχε φύγη μακράν, ίσως εις τήν πατρίδα της· και ό κακός άνθρωπος μόνος έπεριφέρετο εις τό λειβάδι, χωρίς να βλέπη κανένα, αλλά και χωρίς να θέλη κανείς να τον βλέπη αυτόν... Η σανίς τον άπεστρέφετο... καλλίτερα να έμμενε 'ςτό σπίτι του.

Βροχερόν και μελαγχολικόν ήτο τό φθινόπωρον. Τὰ λευκά γραμματα τής σανίδος είχον ξεβάφη και έρρεον ως χονδρά δάκρυα επί του μαύρου αυτης βάθους. Και ό κακός άνθρωπος έξηκολούθει να έρχεται, στυγνός και άγριος και μισόξενος, όπως πάντοτε, παραμονεύων να φοβίση ή να διώξη κανένα διαβάτην, να δείξη τήν σκληρότητά του.

Άλλά δέν του βγήκε σε καλόν όλη αυτή ή κακία. Μίαν ήμέραν επήγε να 'δῆ εις τήν δεξαμενήν του καταρράκτου, εαν υπήρχον τὰ χελια του. Έσκυψε λοιπόν, αλλά καθώς είχε βρέξη και τό έδαφος ήτο όλισθηρόν, έγλύστρησε, δέν είμπόρεσε να κρατηθῆ και έπεσε μέσα με τό κεφάλι. Τό νερόν ήτο βαθύ, κανείς δέν εύρίσκετο εκεί να τον βοηθήση και ό κακός άνθρωπος επνήγη.

Δέν έμαθον άμέσως τί απέγινεν. Οι 'διοι οι υπηρέται του περιωρίστησαν να είδοποιήσουν τήν έξουσίαν ότι ό κύριός των έξηφανίσθη, αλλά δέν ανησύχησαν περισσότερο. Ύστερ' από πολλές ήμέρας κάποιος ανεκάλυψε τό πτώμα του εις τήν δεξαμενήν... Η σανίς τα είδεν όλα. «Ο Θεός είνε άστυρός, έσκέφθη, αλλά δικαίος.»

Ο σκληρός άνθρωπος δέν είχε κληρονόμους. Τό συμβόλαιον τής εκμισθώσεως διελύθη δια του θανάτου του και τό κτήμα επανήλθεν εις τήν κατοχήν της Κοινότητος. Δέν ήθέλησαν να τό ένοικιάσουν πάλιν. Άπεφασίσθη να μείνη, ως ήτο, κτήμα του κόσμου και όλοι να είμπορούν να έρχωνται να περιπατούν, να διασκεδάσουν, να ψαρεύουν.

Η σανίς επλανίσθη και πάλιν, έχρωματίσθη κυανῆ και έγράφη επ' αυτης με ώραία κόκκινα γραμματα ή επομένη επίγραφή : «Είσοδος έλευθερά.»

Φαντασθήτε πλέον τήν χαράν της σανίδος, προωρισμένης τώρα να διδῆ τήν φιλόξενον αυτης είδησιν εις τούς ξένους και εις τούς έντοπίους και να βλέπη περι αυτην παιδία και κοράσια να παίζουν και να διασκεδάσουν άρόβως.

Παιδία και κοράσια έλησιμόνησαν ταχέως τήν εποχήν, ότε, χωρίς να τό θέλη ή σανίς, με τήν άπαισίαν της μαυρίλαν και τήν σκληράν επίγραφην, τὰ έφόβισε και τα δυσηρέστησε τόσο... Και ήρχισαν να έρχωνται, πριν ξηραυθῆ ακόμη ή νέα επίγραφή. Τόπος άναφυχῆς θαυμασίος, τό λειβάδιον με τον καταρράκτην. Ο ξυλουργός, βοηθούμενος από τον μαθητευόμενον με τὰ σγουρά φουντωτά μαλλιά, έτοποθέτησε ξύλινα θρανία δια τους γέροντας. Ύστερ' από όλίγον έφυτεύθησαν και δένδρα ώραϊότατα και σκιερά και ώρίσθη τόπος επίτηδες δια τα παιδικά παιγνίδια, τήν σφαίραν και τό τόξον. Όλοι εκεί μέσα ήσαν εύτυχεις και διήρχοντο ώρας γλυκυτάτας... Οι επίτροποι της Κοινότητος ποτέ δέν μετενόησαν βέβαια δια τήν νέαν των άπόφασιν. Εύτυχῆς ή χώρα, είτε πόλις είνε, είτε πολίχνη, πού έχει τό λειβάδι των πτωχών, τόν κήπον εκείνων πού δέν έχουν, τήν χαράν και τήν απόλαυσιν όλων άδιακρίτως και άνεξαιρέτως!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΗ ΚΤΥΠΑΤΕ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Πουλιά που φάλλουν 'ς τό κλαδί τὰ βλέπει τό καλό παιδί, τ' άκούει με χαρά του, ποτέ του πλην δέν τα κτυπά, γιατί ό Πλάστης τ' αγαπά κ' εκείνα, σάν δικά του.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ (Έξ άνεκδότου συλλογῆς)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 311)

Κραυγή άγωνίας άντηχῆ εις τό ειρηνικόν οικημα.

— Ω, ό Παύλος μας, ό μικρός μας ό Παύλος! δός του, Θεέ μου, ζωή! Η Συλβία σωστρέφει άγωνιωδώς τούς βραχιόνας· ό λοχαγός ώχρός και άκαμπτος διατρέχει εις όλίγα λεπτά τό διάστημα τό χωρίζον αυτόν από τής κατοικίας τής χήρας. Άσθμαίνων, φθάνει, παρακολουθούμενος υπό του Ίακώδου, άλλ' ούτε ό εις ούτε ό άλλος τολμά να εισέλθη πρώτος.

Η μειδιώσα και συγκεκινημένη μορφή του Άνθίμου έμφανίζεται επί του καρτωπλιού τής θύρας.

— Ζή! είπε ό δε γέρον στρατιωτικός καταπίπτει έξηντλημένος επί τίνος καθέκλας όλολύζων ως νήπιον.

Ο Ίακώδός έρρίφθη εις τήν άγκάλην του φίλου του.

— Τι συνέθη, Άνθιμ; είπέ μοί τα όλα· πέ μου τί ξεύρεις.

— Ξεύρω, άπαντᾶ τό γενναϊόκαρδον παιδίον, πώς ήκουσα φωνάς από τό ποτάμι· έτρεξα και είδα τόν Παύλον που έβούλιαζε τήν ώρα πού έφθασα. Έφώναζε : «Ήλλα, μή φοβάσαι!» αλλά δέν ήκουε πλέον τίποτε, και δέν θά θυμάται, χωρίς άλλο, τίποτε πλειά.

— Καλό μου παιδί, είπεν ό λοχαγός λαβών τήν χείρα του Άνθίμου, ήξεύρεις και κολυμβᾶς πολύ καλά και έπεσες έτσι άποφασιστικά εις τό ποτάμι;

— Όχι, δέν ήξεύρω καθόλου, άπήνησε τό παιδίον.

— Πώς δέν ήξεύρεις; πώς λοιπόν έτόλμησες να επίχειρήσης τόσον επικίνδυνον πράγμα, αν δέν ήσο βέβαιος περι τής επιτυχίας;

— Δέν έσκέφθην αν θά επιτύχω ή όχι. Μίαν σκέψιν είχα μόνον· να σώσω τόν αδελφόν του Ίακώδου, και ώρμησα προς τό μέρος όπου του είδα να έξαφανίζεται. Ένοιωθα ότι επήγγαινα κάτω και έκρατούσα τήν αναπνοήν μου, κυττάζοντας να 'δω τό βάθος. Ηρπασα με τās δύο χείρας μου τόν Παύλον από τὰ φορέματά του, εκτύπησα με δύναμιν τὰ πόδια μου επάνω εις τὰ λευκά χαλίκια με τὰ όποια είνε έστρωμένη ή κοίτη του ποταμού και άνεβήκαμεν και οι δύο επάνω. Τότε δέν ήξευρα αν ήμπορούσα να τον σώσω μόνος μου· εύτυχῶς ό θεριστής εκείνος άκουσε τήν φωνήν μου πού επροσκαλούσα βοήθειαν και... τώρα είμεθα κοντά σας.

Ο λοχαγός έμελλε ν' άπαντήση, άλλ' ή μητην του Άνθίμου και ό Ίακώδός ώρμησαν εις τήν άγκάλην του παιδιού.

— Παιδί μου, καλό μου άγόρι, ό Θεός σε άνταμείβει δι' αυτό που έκαμες· τό ένόησες; δέν τραυλίζεις πλειά!

Ο Ίακώδός τον κατέβρεχε δια των

